

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. június 4.
(Pünkösdvasárnap)**

Horváth Géza

SZEMÉLYES ÉRDEKELTSÉGÜNK

Énekek: 189; 373; 376,3; 463,1-4; 447

Lekció: ApCsel 1,1-14

Alapige: ApCsel 1,8

Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig.

Imádkozzunk!

Köszönjük, Édesatyánk, hogy ünnepet szentelhetünk. Add, hogy meg is tudjuk szentelni a szívünkben ezt a napot! Áldunk téged minden beteljesített ígéretedért. Azért, hogy elküldted a Szentlelket, a vigasztalót, a pártfogót, a bátorítót.

Add, hogy ne csak beszéljünk a Szentlélekről, hanem maga a Lélek munkálkodjék a szívünkben és életünkben! Megvalljuk, hogy értelmetlenek vagyunk minden ajándékodra. De köszönjük, hogy Jézus Krisztusért, érdeméért mégis alkalmasakká teszel Szentlelked által a szolgálatra.

Köszönjük, hogy nemcsak hallhatjuk az Igét, hanem szólhatjuk is. Köszönjük, hogy nemcsak a Veled való közösség gazdagít meg bennünket, hanem a Te országodban végzett szolgálatunk is. Azt kérjük: lakozzál mibennünk, mint élő templomaidban.

Jövel Szentlélek Úr Isten, töltsd be szíveinket teljesen! Maga a Lélek is tegyen bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.
Amen!

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm ezen a szép ünnepen a gyülekezetet! Jézus feltámadása után 50 nappal, amikor az apostolok Jeruzsálemben voltak még, kitöltetik rájuk a Szentlélek és annak ereje, és bátran tesznek bizonyosságot Jézus Krisztusról. Az élő Ige cselekszik, és több mint 3000 ember fogja követni Jézus Krisztust.

Mivel csak arra van lehetőségünk, hogy ennek a gazdag történetnek egy részletére figyeljünk, most ezen az istentiszteleten azt fogjuk megnézni az Igéből, hogy mi előzte meg a Szentlélek kitöltését.

Most, hogy a Cselekedetek könyvét olvassuk ezekben a hetekben, napokban, Pünkösdkor nagyon aktuális ez az Ige a számunkra, mert a Cselekedetek könyve 2. fejezete leírja, hogyan töltetett ki Isten Lelke. A könyv többi része majd arról fog szólni, hogy mi lett ennek a következménye, hogy Isten Lelke kitöltetett, és hirdették az Igét.

Az 1. fejezetben arról olvasunk, hogy mi előzte meg a Szentlélek eljövetelét, és ez is fontos a számunkra, hogy világosan lássunk ebben a kérdésben.

Így kezdődik a Cselekedetek könyve, amelyet Lukács írt, aki az evangéliumot is írta: „*Első könyvemem írtam (...) mindazokról, a miket kezdett Jézus cselekedni és tanítani.*” Vajon miről fog szólni ez a 2. könyv? Ugyanarról. Nekem nagyon hangsúlyos lett ez a gondolat az 1. versben: „*kezdezt Jézus cselekedni és tanítani*”. A Cselekedetek könyve meg arról szól, hogy ezeket a cselekedeteket és a tanítást Jézus Krisztus folytatja. Elkezdődött testben, mert Jézus Krisztus testileg volt jelen az apostolokkal, és hogyan folytatódik? Nem testben, hanem úgy, ahogy hitvallásunkban valljuk: Szentlelkére, Igéjére, istenségére és fenségére nézve van velünk, és marad velünk a mi élő Urunk.

Milyen csodálatos, hogy azt látjuk: Jézus Krisztus cselekszik! Nemcsak azt mondta valamikor: én munkálkodom, hanem annak vagyunk tanúi, hogy Ő továbbra is munkálkodik. Azt látjuk, hogy Pünkösdkor tulajdonképpen az történik, hogy ebbe a munkába Jézus Krisztus bevon embereket. Hogy később majd az apostol, Pál, azt mondhatta, hogy mi az Isten munkatársai vagyunk. Mert tetszett Istennek, hogy az igehirdetés által tartsa meg a hívőket, és hogy legyenek, akik hirdetik az Igét. De közben nem az igehirdetőé a dicsőség és az erő, hatalom, hanem magáé az Igéé. Éppen ezért ebben a könyvben arról van szó, hogy Jézus Krisztus cselekszik.

Az apostolok nem voltak Szentlélek nélkül addig sem. Nehogy azt gondoljuk, hogy most töltetett ki rájuk először a Szentlélek, és akkor kapták először, – hiszen emlékezzünk, hogy amikor Jézus Krisztus feltámadt, akkor is azt mondja, amikor megjelent közöttük, hogy „*Békesség néktek!*”, „*Vegyetek Szentlelket!*” (Jn 20, 19,22). Most kérdezhetné valaki: akkor hogy van ez, hogy itt meg eljön a Lélek.

Én abban látom ennek a kérdésnek a meg- és feloldását, hogy tulajdonképpen a Szentlélek kellett ahhoz, hogy higgyenek. Most meg a Cselekedetek könyvében azt látjuk, hogy a Szentlélek kell ahhoz, hogy beszéljenek. Ha az Igének az összefüggését nézzük, akkor ezt Jézus összekapcsolta. Az Ige ezt összekapcsolja nekünk: hit és beszéd. Figyeljük meg, hogy az 1. fejezetben is milyen szé-

pen össze van kapcsolva a hit és a beszéd. Hiszen, ha nem hinnénk, hogyan szólnánk? Pál apostol mondja az Igében: „hittem, azért szóltam.” Mit mond Isten népe, a gyülekezet? Hiszünk, és azért szólunk.

Így tehát világos, hogy Jézus Krisztus Szent Lelke először az embert hitre segíti. Először hitet munkál a Szentlélek. Ezt valljuk. Először nem elküld, nem felhatalmaz, nem szót ad az ember szájába, hanem először újjáteszi, újjászüli. Először fogékonyá teszi az evangélium iránt. Először felgerjeszti a szeretetet Jézus iránt a szívben, és majd csak utána akar elküldeni bennünket Jézus. Éppen ezért fontos a Szentlélek!

Sokszor említem a gyülekezetnek azt az általam nagyon szeretett történetet, amikor Lídia hallgatja Pál apostolt, és azt olvassuk róla: a Szentlélek kinyitotta a szívét. A Szentléleknek ez az első munkája, hogy kinyitja a szívet, fogékonyá tesz, oda kell, hogy figyeljek az Igére.

Lucas Cranach-nak van egy képe, és ez egy karácsonyi kép, amelyen egy család dolgozik; és az angyal hirdeti az örömhírt: „született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus...” (Lk 2,11). A család tagjai közül ketten odafigyelnek az angyalra, a többi meg ugyanúgy teszi tovább az állatok körül a dolgát, és nem figyelnek oda. Ez a Szentlélek munkája: figyelj oda! Lídiában ezt végzi a Lélek, hogy odafordítja fülét, hogy feszülten figyeljen. Azt a szót olvassuk: feszülten figyeljen arra, amit Pál mond. Ezt nekem hallani kell! — gondolja.

Éppen ezért a Szentlélek ahhoz kellett, hogy hitre jussanak; most meg ahhoz kell, hogy szóljanak hitből, és prédikálják az evangéliumot.

Azt olvassuk a 3. versben, és ezt is aláhúztam a Bibliámban, hogy mi előzte meg Pünkösödöt: „kiknek” (tudniillik az apostoloknak) „az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy ő él”. Vagyis azt jelenti ez a számunka, hogy Jézus Krisztus, mielőtt bizonyágtételre küldi az övéit, először bizonyosságra akarja őket juttatni. Ugyanis nyilván nem lehet úgy bizonyosságot tenni, hogy valaki nem bizonyos felőle, valaki nincs meggyőződve arról, hogy Jézus él. Spurgeon írja egyik helyen: odament Londonban egy limonádét áruló kislányhoz, és megkérdezte tőle: finom-e a limonádé? Azt mondja a kislány: nem tudom, én csak árulom.

Ugye értjük, hogy Jézus Krisztus először az embert bizonyosságra akarja juttatni, hogy Ő él. Jézus Krisztus azt mondja: arról kell, hogy meggyőződve légy — annak minden konzekvenciájával együtt — hogy Ő él. Vallom, hogy aki ezt vallja, hogy Ő él, az tudja, hogy neki egy győztes Krisztusa van. Tudja, hogy neki egy olyan győztes Ura van, aki győzött a Sátán felett, győzött a halál felett, győzött a bűn felett.

Éppen ezért ez hatalmas üzenete a mai Igének: kapják majd a Szentlelket, hogy vegyenek erőt. De értjük, hogy ezt megelőzi valami? Mert ott az erőt ígéri nekik Jézus Krisztus, Isten Lelkét. Itt meg mit ígér nekik? A bizonyosságot. Legyetek bizonyosak felőle, legyetek meggyőződve felőle! Ne tegyen a trombita, a harsona bizonytalan zengést, hanem erővel tudjátok hirdetni Jézus Krisztust mint megfeszítettet. Igen, azt olvassuk, hogy: a tanítványoknak mire volt szükségük? Meggyőződésre.

SZEMÉLYES ÉRDEKELTSÉGÜNK

Aztán harmadszor: mire volt szükségük a tanítványoknak? Így fogalmaztam meg: arra, hogy azzal foglalkozzanak, ami az ő dolguk; és ne azzal, ami nem az ő dolguk. Tudniillik a tanítványok megkérdezik Jézustól: „*Uram, avagy nem ez időben állítod-é helyre az országot Izráelnek?*” Jézus mit válaszol rá? Nem a ti dolgotok! „*Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett.*” Vagyis mielőtt a Szentlélek eljönne, Jézus tanítja őket, hogy: „tanuljátok meg: azzal foglalkozzatok, amivel titeket megbízta”. Mert ha az ember nem azzal foglalkozik, amivel Jézus Krisztus megbízta, akkor nem lesz már se ideje, se ereje azzal foglalkozni, amit neki tennie kellene.

Személyes bizonyágtételként hadd mondjam el, hogy volt, amikor nekem is rá kellett jönnöm arra, és meg kellett harcolnom, hogy van, ami nem az én feladatom. Van, amit nekem nem kell tennem. Sokszor úgy jöttem erre rá, hogy a könnyek csordogáltak a szememből. Azt mondtam: Uram, nem ez az én feladatom.

Milyen jó lenne, ha ma az egyház megértené, ha ma a hívők megértenék, hogy mi a feladatunk és mi nem! „Nem a ti dolgotok.” De azt meg cselekedjétek, ami a ti dolgotok, mert arról meg elfelejtkeztek. Nem úgy vagyunk mi, hogy mindig mást akarunk tenni? Nem úgy vagyunk, mint az a gyerek, akitől megkérdi édesanyja: nem mosogatnál el? — és a gyermek azt válaszolja: „jaj, nekem tanulni kell!” Aztán amikor jön az esti TV-műsor: „jaj, most pihennem kell, mert annyi kis kikapcsolódás kell!”

Így vagyunk az Úr dolgával is, az Isten országával is, hogy sokszor annyi mindent tennénk magunktól, csak nem azt, amire Jézus Krisztus felhatalmaz bennünket, amit kér. Az Olajfák hegyén mondja el, hogy „*elmenvén széles e világra, tegyetek tanítványokká minden népeket!*”

Ma van egy olyan divatos nyugati irányzat, lehet, hogy nekünk egy szociális evangéliumot kell hirdetni. Mi azt mondtuk erre: nem! Nekünk az evangéliumot kell hirdetni! Nem tudom, értjük-e, hogy ez milyen ferdítés! Az ördög mindig azt akarja, hogy ami a lényeges, amiből üdvösség támad, ami új életet ad — na, csak azt ne csináld, minden mást csinálhatsz! De akkor a helyett fogod csinálni, amit valójában tenned kellene!

Jézus Krisztus, mielőtt elküldi a Lelket, hogy vegyenek erőt, az előtt tanítgatja az övéit nagy szeretettel, hogy azzal foglalkozzanak, ami az ő dolguk. Mire akarja megtanítani őket, még mielőtt a Szentlélek eljön? Engedelmisségre. Tudniillik azt mondja: maradjanak Jeruzsálemben.

Ha e két Igét egymás mellé tesszük, akkor lehet, hogy azt kérdeznénk: nincs ebben valami disszonáns? Hiszen először azt mondja: menjetek, tegyetek tanítvánnyá! Most meg mit mond? Maradjatok Jeruzsálemben! Nincs ebben semmi ellentmondás. Azt mondja erre az Úr Jézus, hogy éppen ezért kell Őreá figyelni! Jézus Krisztus tudja, hogy meddig kell maradni, és mikor kell majd elmenni.

Maradjatok Jeruzsálemben, „*Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.*” Jézus megmondja: napok kérdése az egész. Nem évek, évtize-

dek kérdése, hanem csak napok kérdése. „*Nem sok nap múlva.*” Azt akarja ezzel elmondani nekünk az Úr Jézus, hogy Tőle függünk. Maradjatok Jeruzsálemben, abban a Jeruzsálemben, ahol Őt megfeszítették, amely hallotta: feszítsd meg! Abban a Jeruzsálemben, ahol olyan ellenséges indulattal vannak katonák, vezetők, papok, főpap, ott maradjanak! Miért? Amikor meg mehetnének, akkor sokszor a császárt kell felhasználnia Istennek arra, hogy elküldje őket: most már végre menjete! — Sokszor olyanok vagyunk, hogy menés helyett maradnánk, maradás helyett mennénk. Ott, ahol beszélni kell, hallgatunk, ahol hallgatni kellene, ott beszélünk. Mit mond ezzel Jézus? Tanuljátok meg az engedelmességet! Tanuljátok meg rám figyelni! Mert a bűn következtében az ember ezt nem akarta: az Istentől függeni, hogy Ő mondjon meg neki dolgokat. Az ember a bűn következtében azt mondta: nem, tudom én magam.

„*Maradjatok Jeruzsálemben!*” Lehet, hogy nem érted, miért vagy ott, ahol vagy. Lehet, nem érted, miért kell ott lenned, ahova az Isten tett.

Emlékszem egy esetre. Bementem az egyik osztályba hittanórára, és volt ott egy kisfiú, aki egy távoli országból, Koreából jött. Láttam, hogy nem nagyon érdeklődik az egész, nem figyel oda, szomorú az arca. Kérdeztem tőle: miért jársz hittanra? Mert a szüleim köteleznek rá! Milyen jó, hogy ilyen szülők is vannak, akik kötelezik a gyermeket. Elkezdtem kérdezni a többieket. Ti honnan jöttetek? Megszólal egy kislány: ő Kárpátaljáról jött. A harmadik is megszólal: ő Miskolcra. Én is megszólaltam: én is messziről jöttem: Szabolcsból. És mondom a koreai kisfiúnak: látod, nem ott vagyunk, ahol talán akarnánk lenni; hanem ott, ahol kell. Milyen igaz ez! Sosem felejttem el a kisfiú arcát, mert az arca felragyogott. Milyen jó, ha megérted: miért vagy ott! Valaki kérdezte a kórházban: mondd meg, miért kell itt lennem? — Én nem tudom, de Isten tudja, Tőle kérdezd meg! Majd Ő meg fogja mondani, miért kell ott lenned.

Valakinek van egy nehéz családi helyzete, lehet, hogy onnan menekülni akar, és lehet, hogy meg kell értenie, ha Jézus Krisztusra néz: „nem, nekem valamiért itt kell áldássá lenni; nekem itt sóvá, kovásszá kell lennem, nekem itt kell világítanom. Nekem itt kell bizonyosságot tenni.” Nem csodálatos dolog, amikor valaki megérti: „*maradjatok Jeruzsálemben!*”. Lehet, hogy éppen készülődnél, lehet, hogy éppen összepakoltál, és azt mondja Isten: maradj Jeruzsálemben!

Mert Ő mindig azon a helyen áld meg bennünket, ahova rendel. Azon a helyen, ahova nem rendel bennünket, oda elmehetünk a saját vágyunkból, a saját akarattunkból valamilyen céllal, vagy esetleg valamilyen reménnyel, de egy biztos: ott nem fog megáldani. Lehet, hogy vastagabb lesz a kenyered; lehet, hogy jobbak lesznek a körülmények — csak nem fog a Lélek áradni. Csak nem fog eltölteni tűzzel, örömmel — ahogy énekeljük. Nem fog feloldani, nem fog reményt adni, nem fog szentté tenni — megszentelni ezt a mi nyomorult, szentségtelen, bűnös életünket. De ha Jézusra figyelsz: „*maradjatok Jeruzsálemben*”, és engedelmeskedsz — akkor igen.

Mit kell megtanulniuk még a tanítványoknak? Hogy nekünk van egy parancsoló Jézusunk is. Tudjátok, hány embernek nincs parancsoló Jézusa? Sok

SZEMÉLYES ÉRDEKELTSÉGÜNK

embert ismerek, akinek van egy bűnbocsánatot adó Jézusa, egy örökélet reménységét adó Jézusa. Sok embert ismerek, akiknek van vigasztaló Jézusa, egy könnyet letörő, gyógyító Jézusa. De mondjátok meg: közülünk kinek van parancsoló Jézusa? A tanítványnak ezt is el kell ismerni, hogy van egy parancsoló Jézus: „maradjatok Jeruzsálemben! ... Vesztek erőt!” „Menjetek, hirdessétek, tegyetek tanítvánná!”

Hadd kérdezzem meg: úgy várjuk a Lelket, hogy egy parancsoló Jézust ismerünk? Vagy mi csak olyan Jézust ismerünk, aki szeret bennünket, aki simogat bennünket? Csak olyan Jézust ismerünk, aki letörli a könnyeinket, aki megvigasztal bennünket, aki elintézi ügyeinket, mint egy jó menedzser, aki menedzseli a családunk életét? Ismerjük-e azt a Jézust, aki parancsol?

Emlékszünk, Péter mit mondott egyszer Jézusnak? A te parancsodra kivetem a hálót. Mert Jézus mit tett? Parancsolt. Mert a tanítványnak egy ilyen Jézust is ismernie kell ám! Aki a Szentlélekben akar részesülni, annak ilyen Jézusa is kell, hogy legyen. Ahogy a 399. dicséretünk írója írja: „*Oda megyek, ahova parancsolod. Akár tűzre, akár vízre kívánod.*” Miért? Mert ismerte azt a Jézust, aki parancsol. Tudjátok miért? Azért, mert neki joga van parancsolni. Kérhetne, persze kér is sokszor, de parancsol is. Mi mit tudunk tenni? Azt mondjuk: igen, Uram, és engedelmeskedünk?

Amikor Pétert elküldi Kornéliusz házába, emlékszünk? A pogányok felé fordulva, Pünkösöd után, nekik is fel van kínálva a kegyelem. Péter azt mondja, amikor Jézus mondja neki, hogy „menj be!”: „semmiképpen nem, Uram!” Péternek az az arca tűnik elő, amelyik nem ismeri a parancsoló Jézust. Semmiképpen nem, Uram. Azután Jézus „kezelésbe veszi”, és nagy szeretettel tanítgatja: nem is tudtam, hogy te önálló vagy! Te az én parancsaimat semmibe veszed! Azután Péter engedelmeskedik.

Pünkösöd nagy tanulsága ez: igen, nekünk egy parancsoló Jézusunk van.

Arra is figyeljünk még, hogy miközben várják Isten Szent Lelkét, mivel töltik az időt az apostolok, a hívők. Azt olvassuk: azzal töltik, hogy imádkoznak. Így írja a Szentírás: bementek a felsőházba, és egy szívvel, egy lélekkel foglalatosságok voltak az imádkozásban és a könyörgésben. Azt jelenti: az apostolok nem tétlenül töltik az időt, mert a várakozás, a Jézus Krisztus visszajövetelére való várakozás nem tétlenséget jelent.

Erre maga Jézus Krisztus tanít bennünket az evangéliumban, amikor elmondja: „*Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jó, ily munkában talál!*” (Mt 24,46). Imádkozva, egységben, együtt maradva. Mert tanít bennünket Jézus arra, hogy együvé tartozunk, hogy egy test vagyunk; hogy nem önálló utakon megyünk a szolgálatban, az evangélium hirdetésében; és tanít bennünket arra, hogy így áld meg bennünket a Szentlélek, és így visz majd tovább bennünket az Ő ígéretei felé.

Jézus Krisztus tehát nemcsak arról beszél Igéjében, hogy jó, ha van Szentlélek is, hanem arról, hogy nagy baj, ha nincs Isten Szent Lelke az életünkben. Arról beszél nekünk Pünkösöd, hogy Jézus tovább akar vinni bennünket; hogy nagyobb feladatok felé fog vinni bennünket az Isten. Hiszen a Bibliának van

egy ilyen üzenete: „*Jól vagyon jó és hű szolgálóm, kevesen voltak hű, sokra bízlak ezután.*” (Mt 25,21). Mert Isten bennünket mindig a több és nagyobb felé akar vinni.

Míg Húsvét után megérintette őket Isten Szentlelke, most mit olvasunk? Betöltötte őket Isten Szentlelke. Mert a hívő ember ezt kéri, ezt várja, hogy egyre jobban egyre inkább szeressem, szolgáljam, kövessem az én Uramat, Jézus Krisztust. Arra tanítja őket, hogy Szentlélek nélkül nincs misszió. Lehet, hogy valakinek van lelkesedése, van elszántsága, van kitartása, de mindez semmit nem ér, csak akkor, ha van elhívása és van elküldetése.

Először Jézus Krisztus elhívja őket a világból, aztán meg visszaküldi őket a világba, de teljesen máshogy, másképp. Őket felkészítve, Igéjével és Lelkével megszentelve, ígéreteivel ellátva, és azt mondja: vesztek erőt, miután a Szentlélek eljön reátok. Tehát mit kell ilyenkor éreznie egy tanítványnak? Mit kellett érezniük vajon az apostoloknak? Azt, ha nem kapjuk a Szentlelket, akkor ehhez nekünk nem lesz erőnk.

A szolgálatba nem így kell mennünk mindig? Ha ehhez Isten nem ad Szentlelket, ha nem könyörül rajtunk, ha nem ruház fel bennünket, ehhez nekünk nem lesz erőnk. De ez az Ige azt is jelenti: Isten azt adja neked, amire szükséged van. Azt adta az apostoloknak, mert erőre volt szükségük. Nem azt mondja Jézus: több tudást adok nektek. Ma minden a tudás. Tanulj minél többet! Azt mondja Jézus ebben az Igében: van, amit nem lehet megtanulni, valamit kapni lehet, valamit venni lehet tőle, az pedig az erő. Tanultak ők, nem mentek tudatlanul.

Tanultak ők, hiszen 3 évig voltak Jézus mellett. Ők hallották mit tanított, mit cselekedett. De eljön az idő, amikor erő kell ahhoz, nem több tudás, nem még több ismeret, hanem még több erő, még több felhatalmazás, még nagyobb betöltekezés.

Kívánom, hogy ezt adja nekünk az Úr, meg azt, amire szükségünk van. Leginkább halljuk meg: erőre van szükségünk, hogy ebben a jelen való világban legyünk örömmondó békekövetek, hogy hirdethessük: a Szabadító elközelgetett! Vigyük az örömhírt a föld végső határáig! Ez azt jelenti, hogy a közvetlen környezetünkbe legelőször, aztán tágabb körbe, aztán még tágabb körbe, amint az Úr adja, ahova küld, ahova visz.

Vesztek erőt! Mit akar Jézus ezzel megbizonyítani? Azt, hogy nem lesztek egyedül, nem lesztek magatokra hagyatva. Ha úgy érzed, egyedül vagy, magadra hagyott az Isten, nem úgy van, mert vesztek erőt. Isten kitölti Szentlelkét, nem mondhatod, hogy egyedül vagyok, magányos vagyok, dologtalan vagyok, céltalan vagyok, mert mindazt adja, amire szükségünk van. Vesztek erőt és lesztek nékem tanúim!

Ha valaki kapja Isten ajándékát, lesz következménye. Így lép ki Péter pünkösdkör a tömeg elé. Az a Péter, aki egy szolgáló leány előtt megtagadta mesterét, ki tud állni egy tömeg elé. Már nem fél, nem retteg. Azok az apostolok is odaállnak, és Isten ráteszi a pecsétet a hirdetett Igére, mert több ezren fognak jönni Jézus Krisztushoz a sereggyűjtés napján.

SZEMÉLYES ÉRDEKELTSÉGÜNK

Ránk is ezt bízta az Úr, mi nem apostolok vagyunk, mert az akkor lezárult az utolsó apostollal, Jánossal. De mi is küldöttek vagyunk. Adja az Úr, hogy a pünkösdi lélek erejével, fényével és világosságával, szívünkben a Feltámadott iránti bizonyossággal és szeretettel képviseljük Őt ebben a világban!

Énekeljük a 376. ének 3. versét, amely így kezdődik:

Jövel mihozzánk is, részeltess ajándékidban, lakozzál mibennünk, mint élő templomidban!

Imádkozzunk!

Áldunk téged ajándékozó, drága Urunk, hogy elküldted ezt a nagy ajándékot nekünk, amelyről az Ige is úgy beszél, mint ajándékról. Ez azt jelenti számunkra, hogy nem érdemeljük meg szeretetből adott Lelkedet, nem tudjuk az ellenértékét sem biztosítani, de köszönjük, hogy figyelmeztetsz.

Igen, amikor a Szentlélek eljött, annak voltak előzményei, tanítottad a tanítványokat, nyesegetted őket. Mindazt, amit nem értettek, még rosszul láttak, amihez nem volt még erejük, mindazt még rendbe akartad tenni az életükben. Úr Jézus ilyenek vagyunk mi is.

Köszönjük, hogy a Szentlélek világosít meg bennünket, hogy szépen tündökljék bennünk az evangélium. Add Urunk, hogy tisztuljunk a Szentlélek világosságában! Add, hogy meglássuk bűneinket, hitványságunkat, vétkeinket és add, hogy szent életet tudjunk élni, Neked odaszántat, hogy a mi bizonyágtételünk Rólad szóljon és ebben a világban hiteles lehessen!

Kérünk azért, hogy juttasd bizonyosságra azokat, akik még nem hisznek, indítsd szólásra azokat, akik már hisznek benned és találkoztak veled, mint élő, feltámadott Jézus Krisztussal!

Áldd meg egyházadat és népedet ezen a világon, Urunk, bárhol is vannak, hiszen tudjuk, hogy azok tartoznak hozzád, akik egy Lélekkel itattak meg, és ezért kérünk, áldd meg testvéreinket! Adj közöttünk egyességet és békességet!

Kérünk Urunk ezen a napon különösen a magyarságért, és kiáltunk hozzád innen azokért a testvéreinkért, akiket elszakítottak tőlünk határok, akik kisebbségbe kerültek, elnyomatás alatt vannak vagy a felszámolódás veszélye fenyegeti őket, akiket idegen erők akarnak felmorzsolni.

Könyörgünk, Urunk, mert tudjuk, hogy bűneink miatt gyúlt harag kebledben, de úgy is fordulunk hozzád, mint aki bűnt bocsátó Isten vagy. Emeld fel ezt a népet, nemzetet, Urunk az istentelenségből, a bálványozásból, a nélküled élésből, és hívd a Te gyermekeidet örök, szent, drága hívással!

Ámen.